ĮŽANGA

Su Džen susipažinau 2014 metų rugsėjį renginyje Beverli Hilse. Pristačiau ją publikai ir stebėjau žmonių reakciją. Akimirksniu visiškai juos pribloškė – kaip ir mane.

Nuo pat pirmo susitikimo buvo aišku: mudu su Džen turime nemažai bendra. Ne taip jau dažnai sutinku žmogų, išpažįstantį tas pačias tiesas ir puoselėjantį tuos pačius tikslus: siekti didelių svajonių; džiaugtis tuo, kas Dievo duota; žiebti šviesą ten, kur tvyro šešėlis; skleisti viltį, tikėjimą, meilę ir taiką.

Man patinka jos santykis su Dievu ir kaip įkvepia kitus Jo ieškoti, – ne tik žodžiais, bet ir darbais. Net susidūrusi su sunkumais, Džen niekada nepasiduoda – jie neturi trukdyti džiaugtis ir siekti tikslo. Jos tikėjimas tvirtas. Ji dėkinga ne tik už Dievo dovanas, bet ir už galimybę bandyti, klupti ir augti. Mes kalbėjome apie tai, jog abu savo „neįgalumą“ vertiname kaip privalumą. Dievas neklysta; nė vienas iš mūsų nėra klaida. Jis aiškiai žinojo, ką daro, kurdamas mudu abu.

Tokios istorijos kaip Džen labai retos, ir aš didžiuojuosi, jog ji – viena iš keleto oratorių, kuriems galiu patikėti savo misijos „Požiūris lemia polėkį“ („Attitude Is Altitude“) kvietimus sakyti kalbas (deja, ne visus galiu priimti pats). Didžiuojuosi, kad ji ryžosi nuoširdžiai atsiskleisti ir pasidalyti savo istorija. Esu tikras, jog tai – tik pradžia. Dievas turi dar daug planų Džen Briker. Kad ir ką ji rengtųsi daryti – atlikti triukus ore ar kalbėti tūkstantinei miniai, – nekantriai laukiu jos skrydžio.

Nikas Vujičičius

ĮŽANGA

Nors ji mažesnė, varžytis aš su ja nesugebėsiu!

Viljamas Šekspyras. Vasarvidžio nakties sapnas.
Vilnius: Žaltvykslė, 2007.

Taigi štai kas nutiko: atskridau į Tarptautinio parolimpinio komiteto organizuojamą pasaulio lengvosios atletikos čempionatą Katare nuleista iš milžiniško oro baliono. Atkreipkite dėmesį – ne kokioje gražioje kabančioje pintinėje. Aš buvau *pritvirtinta* prie oro baliono specialiu audiniu. Kai pirmąkart pažvelgiau į visą tą konstrukciją, aiktelėjau. *Fantastika! Iki šiol niekada nebuvau atlikusi numerio iš oro baliono!*

Kai organizatoriai pakvietė atvykti į Katarą ir nusakė, kaip galėtų atrodyti mano numeris, nė neįsivaizdavau, koks užburiantis ir įspūdingas jis bus. Visa numerio choreografija rėmėsi mano pasirodymu. Pripūsti milžinišką oro balioną buvo labai sudėtinga, išlaikyti jį aukštai reikėjo trijų vyrų komandos. Viskas buvo padaryta kuo tiksliausiai. Todėl žinojau, kad turiu susidoroti – kaip ir visais kitais bauginančiais atvejais.

Prisimenu tas akimirkas kaip vienas geriausių gyvenime; kaip fantastišką sapną, kuriuo vis negali patikėti, – tobulą šaltakraujiškumo ir šėlsmo, artistiškumo ir beprotybės derinį. Įgnybkite man! Turiu omeny, *kas* ten atlieka tą numerį? Aišku,

aš! Visą laiką, kol sklendžiau, mėgaudamasi apačioje susirinkusios minios pritarimo šūksmais, galvoje sukosi vienintelė mintis: *Dievas toks geras!*

Nė neabejoju, kad esu laimingas žmogus, nors iš pirmo žvilgsnio gali atrodyti kitaip. Tiesą sakant, šito gana sunku nepastebėti: aš neturiu kojų. Tačiau labai ilgai nė nesuvokiau, kad kuo nors skiriuosi nuo kitų. Jei tik kildavo noras ką daryti – dariau. Jei troškau būti akrobatikos čempione ar oro gimnaste – tai, jog neturiu poros galūnių, negalėjo manęs sulaikyti. Mano požiūris paprastas: nedvejok, nebijok, nesijaudink dėl to, kas gali nutikti. Jei kildavo kokia kliūtis, kūrybingai sugalvodavau, kaip ją apeiti. Man regis, žmonių nemoko tokio požiūrio į pasaulį, galbūt todėl nuolat esu klausinėjama patarimų. Gyvenimas – nuostabi kelionė, jei tik nebijai gyventi.

Beje, niekada nesijaučiau turinti ką nors įrodyti. Esu kas esu ir tai pripažįstu. Manęs dažnai klausia: „Ar norėtum, kad būtum galėjusi gimti su kojomis?“ Nė už ką. Dievas ne veltui mane šitaip apdovanojo. Taip, aš sakau *apdovanojo*. Nesijaučiu neįgali, turinti fizinių trūkumų ar ko nors kaip nors stokojanti. Kiekvieną dieną dėkoju už savo kūną. Jei būčiau gimusi su kojomis, negalėčiau daryti tokio teigiamo poveikio žmonėms. Šitaip – per mano išskirtinumą, per mane – veikia Dievas.

Gal iš šalies atrodo, jog gimiau po nelaiminga žvaigžde. Juk net biologiniai tėvai paliko mane tik gimusią. Bet, man regis, Dievas mane saugojo. Jis turėjo didesnių planų. Žinojo, kad atves į reikiamą vietą ir suves su reikiamais žmonėmis, kurie

puoselės mano talentą ir gabumus, išmokys jais džiaugtis. Jis žinojo, ką daro, – kaip visada!

Taigi – taip, aš esu laiminga. Ir mano įtėviai – mano riteriai, nes išmokė įžvelgti jėgą ir grožį ten, kur kiti jos nemato. Jie mokė mane nesustoti kaskart susidūrus su išbandymais, – o šių niekada netrūko ir laukia dar daugiau.

Prisimenu, kartą buvau zumbos treniruotėje ir viena moteris manęs paklausė, kaip man tai pavyksta. Hmm, o kodėl *neturėtų*? Kodėl neturėčiau plaukioti baidarėmis, šokti parašiutu, važinėtis riedučiais, žaisti krepšinio – sąrašą galima tęsti be galo. Ironiška, bet aš nekenčiu sėdėti ramiai (o kai esu be kojų, atrodo, kad visada sėdžiu). Nuo tos akimirkos, kai pradėjau šliaužioti, niekuomet nenustojau judėjusi.

Pirmieji gydytojai, pas kuriuos lankėmės su tėvais, aiškino, kad man visą gyvenimą teks būti nešiojamai įtvirtintai specialioje kėdutėje. Tačiau Brikeriai neįsivaizdavo ir nenorėjo, kad jų mažoji mergaitė gyventų taip. Jie stengėsi, kad niekas – nei žmogus, nei kliūtis – netrukdytų man eiti pirmyn.

Ar kada jaučiausi prislėgta, netikra, nusivylusi, *niekam tikusi*? Galite nė neabejoti. Tai juk žmogiška. Vaikystėje labai ilgai turėjau rimtų problemų dėl savo kūno. Man nepatiko tai, ką mačiau veidrodyje. Norėjau būti aukšta ir trapi, balerinos rankomis. O buvau mažo ūgio, su dvigalviais kultūristo raumenimis. Turėjau rimtai padirbėti analizuodama save ir galiausiai nusprendžiau, jog Dievas man šį kūną suteikė ne veltui. Juk dar jis pridėjo ir talentą bei gebėjimų, taigi galiu pelnyti žmonių

dėmesį ir šitaip turiu progų juos mokyti, jiems patarti ir juos įkvėpti.

Iš dalies apie tai rašoma šioje knygoje. Bet taip pat aš noriu su jumis pasidalyti, kaip visi tie sudėtingi dalykai formuoja mano asmenybę ir charakterį. Galbūt skaitėte apie mane ar net girdėjote mane kalbant. Tačiau tai – tik išorė, paviršius. Aš – drąsi, artistiška, rimta, turiu ydų, aistringa, palaužta, paika, sportiška, pakvaišusi ir linksma. Esu sesuo, dukra, geriausia draugė, teta, oro akrobatė, mylimoji. Žinau, ką reiškia nepasitikėti savimi, abejoti, būti silpnai, ir esu išgyvenusi absoliučią palaimą, neeilinių nuotykių, didelę aistrą ir širdį gildančią meilę. Kartais galiu trykšti džiaugsmu, entuziazmu ir laime; kartais jaučiuosi pervargusi, mažai patyrusi ir vieniša. Iki šiol niekam nebuvau atskleidusi tiek daug savo asmenybės pusių. Ir – atvirai sakant – nebuvau tam pasirengusi. Maniau, kad stiprūs žmonės niekuomet nerodo savo silpnybių. Tačiau dabar žinau, kad lygiai taip pat svaru būtų teigti priešingai: be galo daug stiprybės atsieina esant pažeidžiamam atverti širdį. Aš nė kiek nebijau suktis devynių metrų aukštyje apjuosta audiniu, bet atskleisti slapčiausias sielos gelmes... ganėtinai nedrąsu.

Žinau, kad susidorosiu su tuo – kaip ir su bet kuriuo kitu gyvenimo iššūkiu. Ir, manau, galiausiai šią užduotį palengvino tai, kad atradau motyvaciją. Noriu, kad kiekvienas, kas skaitys šią knygą, suprastų vieną paprastą nepaprastą tiesą: jūs *esate* ypatingas. Mes visi turime išskirtinių gabumų ir talentų ir tuo esame ne tik unikalūs, bet ir stiprūs. Kiekvienas turi galios keisti

kito žmogaus gyvenimą. Kiekvienas turi balsą, veiklos sritį ir gebėjimų veikti pasaulį gerąja linkme. Turiu mintyje ne tik tai, kad citriną galima paversti limonadu ar stiklinę matyti puspilnę. Kalbu apie ryžtą veikti. Prisiversti daryti tai, kas tau galbūt skirta (pavadinkime tai *tikslu*), – ir tai nebūtinai ta veikla, kuriai atsidėjęs būtent dabar. Privalu įžvelgti daugiau nei tai, kas yra prieš akis, ir įsivaizduoti begalines galimybes.

Viskas yra įmanoma. Tai – mano mėgstamiausia Biblijos citata iš Evangelijos pagal Morkų. Jos 9 skyriaus 23 eilutė byloja: „Viskas įmanoma tikinčiajam." Supraskite tai, tikėkite šiais žodžiais, paverskite juos kūnu. Kas būtų galėjęs pagalvoti, kad tai taip paprasta. Bet mano gyvenimas – įrodymas. Kas juokingiausia – man tik dvidešimt aštuoneri ir aš žengiu pirmuosius žingsnius (*žengiu* – kokia ironija!). Tai – pirmasis mano kelionės etapas. Kelias aiškus – ir nekantriai laukiu, kur jis mane nuves. Taigi paklauskite savęs – kur nuves jūsiškis, jei nuspręsite imtis to, kas jums skirta? Gal nė nesapnavote, kur galite atsidurti? Nebūtina skrieti oru oro balionu... bet, antra vertus, kodėl ne? Neišsižadėkite, kol nepamėginote! Būkite drąsūs. Svajokite su užmoju. Tikėkite. Ir nebijokite žvelgti žemyn. Akiratis gerokai prasiplečia.

Džen

PIRMAS SKYRIUS

Kūdikis, gimęs be kojų

Dievas ne taip mato, kaip žmogus, – žmogus mato, kas akimis matoma, o VIEŠPATS žiūri į širdį.

Pirmoji Samuelio knyga (1 Sam 16, 7)

Aš atėjau į šį pasaulį be vardo – tiesiog kaip *niekas*. Mano biologiniai tėvai, rumunai, paprasčiausiai atsisakė manęs ir paliko ligoninėje. Ir vis dėlto nejaučiu jiems neapykantos. Kad ir kaip žmonėms sunku tuo patikėti, nepykstu. Atvirkščiai – esu dėkinga. Dėkinga, nes per šį poelgį atsidūriau mylinčioje šeimoje, o mano tėvai, Brikeriai, palaikė mane ir išmokė, kad mano gyvenimas – kiekvieno žmogaus gyvenimas – turi prasmę.

Žinoma, tai buvo keista gyvenimo pradžia. Mano biologinė motina Kamelija gimdė mažytėje Salemo ligoninės palatoje, Ilinojaus valstijoje. Jai buvo atliktas cezario pjūvis. Atėjau į pasaulį didelių, tamsiai rudų akių, tankiais, juodais plaukais, tamsių antakių ir blakstienų ir labai tamsios odos. Ir dar – su širdimi dešinėje, o ne kairėje krūtinės pusėje (ne viena slaugytoja yra išsigandusi stetoskopu ieškodama, kur ji plaka!). Išmatavus paaiškėjo, jog esu tikra milžinė – trisdešimt trys centimetrai, dviem su puse centimetro ilgesnė nei liniuotė. Ironiška, bet man gimus ligoninė netrukus buvo uždaryta. Mano šeima juokauja, kad niekas negalėjo manęs pralenkti ūgiu, tad įstaigos veikla baigėsi.

Kamelija nė nepažvelgė į mane, naujagimę. Biologinis tėvas Dmitris neleido – nė vienai akimirkai. Giminės pasakoja, jog mane priėmęs gydytojas (irgi rumunas) pasakęs, kad aš mirsiu. Galbūt tėvui atrodė, jog tai būtų pernelyg skaudu. Gal stengėsi apsaugoti ją nuo kančios, širdgėlos ar gailesčio. Gal tiesiog puolė į paniką ar pasijuto emociškai ir finansiškai nepasirengęs rūpintis vaiku, turinčiu ypatingų poreikių? O gal manėsi darąs, kaip geriau man?

Nežinau ir nesidedu žinanti, ką mintyse patyrė Dmitris tuo metu. Težinau tiek, kad jis tik žvilgtelėjo į savo mažutėlį kūdikį su dviem ataugomis, kur turėjo būti kojos, ir nusprendė, kad jam bus geriau augti su kitais žmonėmis.

Taigi – ne, aš nepykstu, kad ir kaip keistai tai skambėtų. Nekaltinu, neteisiu biologinių tėvų ir nejaučiu jokios nuoskaudos. Kaip galėčiau – juk jie davė man didžiausią dovaną – šeimą, kuriai manęs reikėjo tiek pat labai, kaip man – jos. Mano tėvai nuo pat pradžių neslėpė, kad esu įvaikinta. Jie nenorėjo, kad jausčiausi įskaudinta, palikta ar nekęsčiau biologinių tėvų, ir sakydavo: „Dženifer, turi suprasti, jog tavo gimdytojai kilę iš kitos šalies, jų mąstysena kitokia. Nebuvai jų kailyje, nežinai, kodėl iš tiesų jie tavęs atsisakė. Kad ir kaip būtų buvę, koks dabar skirtumas. Viskas susiklostė būtent taip, kaip suplanavo Dievas. Mums tu buvai atsakas į maldą, stebuklas. Jie suteikė mums dovaną; jie davė mums tave."

Mano įtėviai kiek užtruko, ieškodami savo dovanėlės. Pradžioje socialinė darbuotoja apgyvendino mane globėjų šeimoje. Tai buvo miela, mylinti pora; vadinau juos *nana* (mama) ir *papa* (tėčiu). Praleidau su jais tris mėnesius, tačiau palaikėme ryšį ne vienus metus – iki pat jų mirties. Jie praminė mane *Holly Ann – Šventąja En. Papa* buvo geležinkelio darbininkas, tad visuomet vilkėjo kombinezoną, o aš puikiai įsitaisydavau jo priekinėje kišenėje – kaip kengūriukas sterblėje. Mes žiūrėdavome „Alfą" per televizorių (tiems iš jūsų, kam neteko gyventi devintajame dešimtmetyje, paaiškinsiu – tai buvo serialas apie

mažą, keistą ateivį iš kosmoso); aš turėjau mažutę Alfo statulėlę ir visur ją nešiojausi. Jiems rūpėjo, ar aš saugi ir patenkinta, tad, kai tapau Briker, po kelių mėnesių mano tėvai nuvežė mane jų aplankyti.

Šie nepaprastai kilnūs žmonės buvo pirmieji, mylėję mane. Jų šeimoje prieglobstį patyrė ne vienas vaikas iš tų, kuriems rasti vietą buvo *keblu*, tad per ilgus metus buvo matę daugybę liūdnų ir nelaimingų mažylių. Pati nebuvau iš tokių, nors turėjau akivaizdžių *sveikatos problemų*. Turint omenyje mano *ypatingumą* gali atrodyti, kad rasti man nuolatinius namus turėjo būti sunku. Bet – visai atvirkščiai – mane troško globoti per tris šimtus šeimų.

Kartais apie tai susimąstau: galėčiau būti trys šimtai kitų Džen. Kaip matematikos tikimybių lygtis – jei Džen būtų patekusi pas x ar y, kokia ji būtų? Tai, kaip mane augino, subrandino mane tokią, kokia esu šiandien. Ir be galo dėkoju Dievui, numačiusiam man būtent tokį gyvenimą.

MELSTI STEBUKLO

Tą akimirką, kai atėjau į šį pasaulį, Šeron ir Džeraldas Brikeriai, netrukus tapsiantys mano tėvais, gyveno Hardinvilyje, mažame miestelyje pasaulio pakrašty, Ilinojaus valstijos rytinėje dalyje. Jie jau turėjo tris berniukus: Gregą, Brajeną (dar vadinamą Buba) ir Bredą – keturiolikos, dvylikos ir dešimties. Tačiau vis tiek beviltiškai troško mergaitės. Mano motinai dėl kiaušidžių

cistų buvo pašalinta gimda, ji nebegalėjo susilaukti daugiau vaikų. Taigi prašė Dievo stebuklo. Ji tvirtai tikėjo ir nė akimirkos nesuabejojo: *pasaulyje turi būti maža mergaitė, kuriai reikia jų šeimos.* Ta moteris tikrai apdovanota šventosios kantrybe!

Vieną dieną draugė, kuri irgi rengėsi įsivaikinti, paskambino jai ir pasakė girdėjusi apie mane. Ir tą pačią akimirką mama suprato: jos maldos išgirstos. Ji pranešė žinią mano tėčiui, jis reagavo taip pat entuziastingai. Paskui abu pasikalbėjo su mano broliais. Grego, vyriausiojo, paklausė, kaip jaustųsi, jei tektų atsivesti į namus draugę ir pristatyti ją seseriai, neturinčiai kojų. Jis nė nesvarstęs atsakė: „Jei mergina nenorės jos priimti, aš nenorėsiu su ja susitikinėti." Kartu jie apsvarstė aibę galimų scenarijų, siekdami įsitikinti, jog vaikai pritaria idėjai. O kai visa šeima palaikė, ėmėsi veikti.

Mama sakė buvusi absoliučiai atvira. Ji išdėstė socialinei darbuotojai visas priežastis, kodėl mūsų šeimai nebereikia daugiau vaikų, ir argumentus, kodėl širdies gilumoje ji tikra, jog jai reikia *manęs*. Tėvams teko laukti du mėnesius su puse, kol mane pamatė. Iki tol, sąmoningu sprendimu, nebuvo regėję nė vienos mano fotografijos. Įvaikinimo tarnyba ir socialiniai darbuotojai siekė įsitikinti, kaip nauji būsimieji tėvai reaguos mane išvydę, kaip gebės keisti sauskelnes, maitinti.

Mama pasakoja, kad išvakarėse siaubingai nervinosi, visą naktį vartėsi lovoje ir nerimavo, kaip juos priimsiu. Tačiau vos įžengė pro globėjų namų duris, visas nerimas išgaravo. Mano veide nušvito plati šypsena. Mamos žodžiais, tą akimirką ji

supratusi, kad viskas susiklostys. Pasijuto it būtų radusi trūkstamą sielos dalelę, o mano šypsena bylojo: „Pagaliau jūs čia." Ryšys užsimezgė akimirksniu, ir tėvai instinktyviai suvokė, kaip manimi pasirūpinti. Globėjai vargo keisdami man vystyklus (aš buvau judri it žuvytė), o mama pasirodė tikra profesionalė. „Tai taip paprasta! – sušuko ji. – Man netrukdo kojytės!"

Nuo tos dienos tapau Dženifer Briker. Broliams leido išrinkti man vardą, bet su viena išlyga – turėjo sutarti dėl jo. Jie ginčijosi kelias valandas, o paskui kažkuris pasiūlė *Dženifer*, ir visi pritariamai linktelėjo.

Mama pasakojo, jog man prireikė šiek tiek laiko prisitaikyti ir pažinti naująją šeimą. Dvi savaites nė nešyptelėjau. O paskui vieną dieną kažkuris iš brolių nusičiaudėjo ir aš prapliupau isteriškai kvatoti. Kol jis čiaudėjo darkart ir darkart, tėvai pirmą kartą nufotografavo mane besišypsančią! Ir viskas – nuo to laiko buvau linksma ir smagi mažylė. Visi broliai bendravo su manimi savaip. Gregui patikdavo pasiguldyti mane ant krūtinės ruošiant pamokas. Buba įtaisydavo mane savo kombinezono priekinėje kišenėje ir taip nešiodavo. Bredas visuomet maitino iš buteliuko. Jiems nepaprastai patiko turėti sesutę – buvau tarsi naujas blizgus žaislas!

Socialiniai darbuotojai sutarė dėl vizito Sent Luiso centrinėje klinikoje, Misūryje, ir tėvai mane nuvežė, kad atliktų išsamius medicininius tyrimus. Prognozės buvo niūrios: gydytojai norėjo įtaisyti mane į specialią kėdutę, vadinamąjį kibirą. Išsakė nuomonę, kad aš niekada negalėsiu sėdėti, šliaužioti

ar apskritai judėti iš vietos į vietą – mane esą būtų galima tik nešioti. Mama laukdama gydytojo kabinete iš širdgėlos verkė. Tačiau tėtis priešinosi jų prognozėms: „Ne, – tikino jis. – Toks gyvenimas – ne jai. Mes nesutinkame."

Tada jie kreipėsi į kitus gydytojus; šįkart tai buvo Sent Luiso *Shriners* vaikų ligoninė. „Aš noriu žinoti, – teiravosi mano tėtis, – ar ji galės sėdėti. Kokia ateitis jos laukia?"

Šįkart naujienos teikė vilties. Gydytojas šyptelėjo ir pasakė: „Pone ir ponia Briker, ši mergytė padarys tokių dalykų, kad nė įsivaizduoti nepajėgiate."

Tačiau jie *pajėgė įsivaizduoti*. Nuo tos dienos mes visi laikėmės nuostatos: *nagi imkime ir padarykime*. Niekas negalėjo man sutrukdyti. Tėvai niekada pernelyg griežtos drausmės netaikė, bet ir neleido blaškytis, nepaisyti taisyklių. Jos galiojo tos pačios kaip ir mano broliams. Tai, kad esu be kojų, nesuteikė privilegijų ir su manimi nebuvo elgiamasi kaip nors ypatingai. Turėjau augti kaip paprasta maža mergaitė – tėvai niekada nebūtų pateisinę išimčių. Jie manęs nelepino ir nečiauškėjo kaip su lėliuku.

Nuo pat tos akimirkos, kai pravėriau burną, mėgau paplepėti, o jei ko įsigeisdavau, būdavau itin balsinga.

Pirmiausia pakilau savo vaikiškoje lovelėje. „Laikykis, mamyte!" – šūktelėjau, turėdama omenyje „Laikyk mane!" Galėjau ne tik sėdėti, bet ir judėti – greitai! Greičiau nei mano vargšai tėvai įstengė spėti iš paskos. Mama praminė mane pele – už tai, kad skuosdavau šviesos greičiu. Tempdavau save į priekį

pasiremdama mažytėmis rankutėmis, o iš paskos ant žemės nusidriekdavo rožinių sauskelnių draiskalų pėdsakas. Nuo tos dienos, kai tik pradėjau šliaužioti, mano broliai kone privertė mane nušokti nuo sofos. Jie pridėjo apačioje pagalvių, kad būtų minkščiau kristi. Tai mane tik pakurstė. Niekada nepasidaviau iššūkiui. Buvau bebaimė.

Iki penktojo gimtadienio man prireikė dviejų operacijų – vienąkart buvo pašalinta augimo plokštelė, nevisavertis kaulas, augantis žemyn nuo klubo, o kitąkart – dvi ataugos, kad organizmas geriau toleruotų protezus. Mano šeima praminė tas ataugas pelekais. Viena iš jų priminė dailutėlį nykštį, turėjo nedidelį išlinkį ir kulniuką, kita buvo ne tokios aiškios formos. Vaikystėje mėgau muziką ir jomis pasinaudodavau taikydama į ritmą. Buvau labai maža, todėl ne ką teprisimenu apie tą metą, tuomet praleistą ligoninėje. Bet tėvai pasakoja, kad niekada nebijojau ir nebuvau liūdna ten. Visos slaugytojos mylėjo mane, o aš jas tikindavau: „Nesijaudinkite, jaučiuosi gerai!“ Buvau ištverminga.

MANO GYVENIMO SVARBIAUSI ŽMONĖS

Šiuose išskirtuose puslapiuose susipažinsite su svarbiausiais mano gyvenime žmonėmis – jie dalijasi prisiminimais apie mane, jums atsidavusią autorę. Skaitydama jaučiausi pamaloninta ir šiek tiek sutrikusi, bet iš esmės – jie labai paglostė savimeilę.

Mama Šeron Briker

Mano tėtis Noublas Veldropas sudvejojo, kai pasakiau, jog įvaikinome mergytę. Ne dėl jos įgimtos negalios – nebuvo tikras, ar galės mylėti ją taip pat, kaip kitus anūkus. Juk mažylė ne jo kraujo. Tačiau viskas pasikeitė akimirksniu, kai nusivežiau ją į tėvų namus, – tėtis išsyk pametė galvą. Tarp jų užsimezgė labai tvirtas, nepaprastas ryšys; ypač tai išryškėjo jo paskutinėmis dienomis. Dženifer buvo jo džiaugsmas ir paguoda. Tėtį slėgė tai, kad tenka būti prikaustytam prie deguonies baliono, mama skambindavo ir prašydavo atvežti Džen. Vos tik ji atsirasdavo, tėtis iškart atkusdavo. Prisimenu, ji dainuodavo, kad pakeltų jam nuotaiką, – anūkė buvo geriausias vaistas nuo bet kokios negalios. Žvelgdavau į dukrą ir galvodavau, jog ji apdovanota natūraliu gebėjimu bendrauti su žmonėmis. Šiandien, kalbėdama miniai, ji tarsi šneka asmeniškai su kiekvienu, esančiu salėje. Ji turi

draugų daugiau už bet kurį kitą mano pažįstamą, nes kiekvienas, kas tik ją sutinka, akimirksniu pamilsta. Prisimenu, kaip Dženifer bendravo su mano tėvu, ir esu tikra: jau tuomet supratau, jog ji turi Dievo dovaną įkvėpti žmones.

AŠ TAI GALIU

Ūgtelėjus mano asmenybės bruožai vis labiau ryškėjo. Aš buvau rūpestis iš didžiosios R! Taip jau būna, kai augi su trimis vyresniais broliais. Gregas išmokė mane šėlti klausantis Garto Brukso. Jis imdavo mane į daugelį savo pasimatymų su merginomis – greičiausiai dėl to, kad buvau maža akiplėša ir tiesiai šviesiai išklodavau jam, ką mananti! Visi broliai girdavosi draugams, kokia aš stipri, todėl mažai kas ryždavosi priimti iššūkį ir lenkti ranką su manimi. Vengė – nė vienas nenorėjo, kad į kaulus kliūtų nuo mažos mergaitės.

Jau suaugusi supratau, kad augdama su broliais išmokau kur kas geriau suprasti vaikinus. Jei visai sąžiningai – su jais lengviau sutarti nei su dauguma merginų – vyrukai mažiau dramatizuoja. Dauguma mano draugų šiandien – vaikinai; tarp jų beveik visi buvę kambario draugai. Man rodos, ilgiuosi gyvenimo namuose, pilnuose vyrų!

Aš dar turiu ir seserį Džodi, ji – tėčio dukra iš anksčiau, kol dar nebuvo vedęs mano mamos. Džodi apie penkiolika metų vyresnė už mane. Kol buvau maža, matydavau seserį ne itin